

Krystyna Janda w roli reżysera

Fot. GRZEGORZ ROGIŃSKI

Scena ze śpiewogry Ernesta Brylla i Katarzyny Gaertner „Na szkle malowane”

Fot. GRZEGORZ ROGIŃSKI

Robię to jak umiem

Dziś w Teatrze Powszechnym premiera „Na szkle malowane”, w reżyserii debiutującej w tej roli Krystyny Jandy

Skąd pomysł, żeby Pani wyreżyserowała spektakl „Na szkle malowane” Ernesta Brylla i Katarzyny Gärtner?

To pomysł dyrektora Teatru Powszechnego. Ja tylko zaproponowałam, żeby to zrobić. Od dawna szukaliśmy utworu, który zadowoliliby najszerzy krąg odbiorców; utworu, który pozwoliłby wszystkim się uśmiechnąć. A to chyba jest dobry pomysł. Pomyślałam, że sama chętnie usłyszałabym jeszcze raz piosenki z „Na szkle malowane”. Oczywiście inaczej zaaranżowane, troszkę inaczej i przez kogo innego śpiewane. Ponieważ pomysł był mój i ja namawiałam do realizacji, a dyrektor miał pewnie problemy ze znalezieniem reżysera, uznał, że lepiej

odać to w ręce komuś, kto to lubi, komu się to naprawdę podoba, niż komuś, kto nie wierzy w powodzenie tego tekstu.

Uważa Pani, że wystarczy coś lubić, żeby zrobić to rzeczywiście dobrze?

Nie, oczywiście, że tak nie uważam. Jestem aktorką, która zagrała w swoim życiu około osiemdziesięciu ról, byłam w wielu sytuacjach zawodowych wymagających ode mnie decyzji, pracowałam z wieloma reżyserami. Codziennie rozwiązuję kilkanaście szarad, jak coś zagrać. Chodziło tylko o to, żebym miała pomysł. Dyrektor mnie przeegzaminował. I...spodobało mu się. Pozostało mi zrealizować pomysł. Robię to jak umiem. Wszyscy jesteśmy przyjaciółmi. My-

ślę że mój entuzjazm, moje zaangażowanie zaraziło kolegów — to jest bardzo ważne.

To chyba kwestia charyzmy.

Czy według Pani reżyser powinien ją mieć?

Nie wiem. Czasami reżyserzy nie mają charyzmy, tylko nieprawdopodobną logikę myślenia. Lubię pracować z takimi, którzy działają logicznie i konsekwentnie, a do tego mają szaloną dyscyplinę. Ja nie mam żadnej, chociaż się staram. To piękny, prosty, pełen jasności i radości życia tekst, swoją ingerencją nie chciałabym nic skomplikować.

Znana jest Pani z tego, że w trakcie kręcenia filmów czy przygotowywania przedstawień „podrzuca” Pani reżyserom po-

myśli dotyczące swojej roli. Czy teraz, gdy Pani jest po drugiej stronie, nie przeszkadzają Pani pomysły współpracowników?

Oczywiście, że nie. Są takie teksty, takie przedstawienia, w których każdy może prowadzić swoją rolę indywidualnie; dotyczy to ról skomplikowanych psychologicznie. Żeby stworzyć postać, aktor musi odwoływać się do swojej osobowości. W tym przedstawieniu mamy do czynienia z obrazami, które komponują się jak collage, w związku z tym nie znosi ono pomysłów zbyt indywidualnych, przeszkadzających całości. Zespół to rozumiał, a ja cały wysiłek skoncentrowałam na tym, aby wszystkie pomysły ujednolicić stylistycznie.

Nie sądzi Pani, że granie w przedstawieniu przez siebie reżyserowanym może się odbić na jakości reżyserii?

Gram z konieczności. Zaproponowałam tę rolę dwóm koleżankom, ale niestety odmówiły. Z rozpaczy postanowiłam zagrać; no trudno.

Na pewno „no trudno”?

Tak. W tym spektaklu ja na pewno nie powinnam grać. Reżyserować i grać, to za dużo jak na początek.

To znaczy, że od razu można uznać, że ta rola jest „puśczone”?

Broń Boże, jeszcze mam kilka dni. W ostatniej chwili też jakoś „zrobię” tę rolę. To jest naprawdę mój zawód.

Zamierza Pani w przyszłości coś jeszcze reżyserować?

Nie wiem. Na razie nie mam takich planów. Nie można założyć, że się będzie reżyserowało. Jeżeli znajdzie się temat, na którego punkcie człowiek „oszaleje”, to zrobi wszystko, żeby go zrealizować i pokazać światu. Natomiast, jeżeli reżyser chodzi i szuka tematu, to chyba nie warto, aby w ogóle reżyserował.

HANNA MIŁKOWSKA